

Anmodning om udsættelse af en sags afgørelse

I en anmodning til den sociale ankestyrelse om realitetsbehandling af en klage, uanset at klagefristen var overskredet, anmodede klageren styrelsen om ikke at træffe afgørelse, før der var indsendt yderligere materiale vedrørende sagens realitet. Ankestyrelsen afviste at realitetsbehandle sagen på det foreliggende grundlag, idet styrelsen fandt, at det bebudede materiale var uden betydning for afgørelsen herom.

FOB nr. 84.182

Udtalt, at en myndighed ikke kan se bort fra en anmodning efter offentlighedslovens § 12 blot på grundlag af sin umiddelbare vurdering af bebudede oplysningers betydning for afgørelsen af sagen.

(J. nr. 1984-989-042).

Advokat A klagede for B over en afgørelse fra den sociale ankestyrelse, hvorved ankestyrelsen afslog at behandle advokatens klage over en afgørelse fra social- og sundhedsforvaltningen i Københavns kommune, sikringsafdelingen, vedrørende udbetaling af sygedagpenge. Ankestyrelsen henviste til, at fristen for at klage til ankestyrelsen var overskredet, og til, at ankestyrelsen ikke havde fundet særlig grund til at bortse fra fristoverskridelsen.

Det fremgik af de foreliggende oplysninger, at social- og sundhedsforvaltningen i Københavns kommune, sikringsafdelingen, i skrivelse af 19. januar 1984 til B stadfæstede en afgørelse fra et socialcenter om, at B ikke var berettiget til at modtage sygedagpenge under et ophold i Jugoslavien i perioden fra den 1. til den 31. juli 1983. Sikringsafdelingen orienterede B om, at afgørelsen inden for en frist af 4 uger fra modtagelsen af skrivelsen kunne indbringes for den sociale ankestyrelse.

I skrivelse af 8. juni 1984 ansøgte A på B's vegne den sociale ankestyrelse »om dispensation fra ankefristen og anmoder om, at sagen allerede registreres som en klagesag i den sociale ankestyrelse, men at klagens viderebehandling sættes i bero, indtil svar på henvendelsen til hospitalsdirektoratet foreligger«.

A oplyste, at B på grund af »sproglig ubehjælpssomhed og almindeligt ukendskab til reglerne og rekursystemet« ikke rettidigt havde benyttet sig af adgangen til at indbringe afgørelsen for ankestyrelsen. Efter A's opfattelse var sikringsafdelingens afgørelse behæftet med forvaltningsretlige mangler, idet afgørelsesgrundlaget havde været ufuldstændigt. A havde derfor i skrivelse af samme dato anmodet direktoratet for Københavns hospitalsvæsen om yderligere oplysninger om sagen. A vedlagde en genpart af sin skrivelse til hospitalsdirektoratet.

A anmodede i skrivelsen til direktoratet for Københavns hospitalsvæsen om afskrift eller fotokopi af en lægeerklæring fra Bispebjerg hospital, der ifølge oplysninger fra B skulle indeholde en anbefaling af, at han i perioden fra den 1. til den 31. juli 1983 var på rekreation i Jugoslavien. På grundlag af erklæringen havde B's egen læge underskrevet en lægeerklæring til brug ved udbetaling af sygedagpenge. Ifølge B's oplysninger til A havde han senere afleveret erklæringen på Bispebjerg hospital.

Den sociale ankestyrelse meddelte i skrivelse af 21. juni 1984 A, at ankestyrelsen ikke kunne behandle sagen, da fristen på 4 uger for at indgive klage til ankestyrelsen var overskredet, og da styrelsen efter oplysningerne i A's skrivelse af 8. juni 1984 ikke fandt, at der var en særlig grund til at bortse fra overskridelsen.

Som svar på A's henvendelse til direktoratet for Københavns hospitalsvæsen sendte direktoratet med skrivelse af 10. juli 1984 A en erklæring af 26. juni 1984 fra Bispebjerg hospital. I erklæringen redegjorde hospitalet nærmere for, hvorledes der kunne være opstået den misforståelse, at der var tale om en lægeligt anbefalet rekreation som et led i B's kur og pleje.

I klagen til mig anførte A, at den sociale ankestyrelse burde have meddelt dispensation fra ankefristen, eller i det mindste ikke have givet afslag på dispensation, før der forelå svar fra hospitalsvæsenet, således at ankestyrelsen kunne danne sig et skøn over, om der forelå en forvaltningsretlig mangel.

I min anmodning til den sociale ankestyrelse om en udtalelse i anledning af klagen til mig bad jeg styrelsen om at udtale sig om det forhold, at styrelsen havde truffet afgørelse uden at afvente yderligere materiale og uden forinden eventuelt at have fastsat en frist for, at A kunne afgive en udtalelse. Jeg henviste til offentlighedslovens § 12.

I en udtalelse til mig henviste den sociale ankestyrelse til, at ankefristen vedrørende sikringsafdelingens afgørelse i skrivelsen af 19. januar 1984 var udløbet den 18. februar 1984. Fristen var således overskredet med 16 uger, da A i skrivelsen af 8. juni 1984 indbragte sagen for den sociale ankestyrelse. Ankestyrelsen anførte herudover følgende:

» ...

Ankestyrelsen plejer at se velvilligt på anmodning om dispensation fra ankefristen fra personer, som formodes ikke at beherske det danske sprog. Herved lægger ankestyrelsen dog vægt på, at den pågældende klager til ankestyrelsen kort tid efter, at den pågældende er kommet til klarhed over indholdet af den afgørelse, der indtænkes, og på, at den pågældende dog klager til styrelsen i rimelig tid efter afgørelsen.

(A) har ikke fremført oplysninger eller argumenter, som indeholder nogen begrundelse for den meget lange overskridelse af ankefristen. Der er herunder ej heller anført oplysninger om tidspunktet for den pågældendes henvendelse til (A).

Ved modtagelsen af (A's) skrivelse fandt ankestyrelsen, at de oplysninger han ville indhente fra hospitalsdirektoratet ville vedrøre indholdet af afgørelsen og

ikke spørgsmålet om overskridelse af ankefristen. Ankestyrelsen fandt derfor ikke anledning til at afvente det materiale, (A) havde rekvireret. Ankestyrelsen har således fundet, at det materiale (A) ville fremskaffe, og som han bebudede i sit brev til ankestyrelsen, ville have betydning for ankestyrelsens afgørelse af realiteten i sagen, men ikke for styrelsens afgørelse af spørgsmålet om dispensation fra ankefristen. På den baggrund har ankestyrelsen ikke fundet anledning til at anvende reglerne i § 12 i offentlighedsloven.

Ankestyrelsen har i anledning af sagens indbringelse for ombudsmanden på ny vurderet spørgsmålet om der bør dispenseres fra overskridelsen af ankefristen. Ankestyrelsen har herved fundet, at der fortsat ikke er fremkommet oplysninger, som kan begrunde en dispensation fra den meget lange overskridelse af ankefristen.

...«

Jeg udtalte følgende i en skrivelse til A:

»Dagpengelovens § 54, stk. 2 og stk. 5, har følgende indhold:

» ...

Stk. 2. Det sociale udvalgs afgørelser om ret til dagpenge kan indbringes for amtsankenævnet, i Københavns og Frederiksberg kommuner for den sociale ankestyrelse.

Stk. 5. Klage til amtsankenævnet eller ankestyrelsen skal indgives inden 4 uger efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen. ... Amtsankenævnet og ankestyrelsen kan se bort fra overskridelse af fristen, når der er særlig grund hertil. Afgørelse herom træffes af formanden for amtsankenævnet eller chefen for ankestyrelsen.

...«

Offentlighedslovens § 12 har følgende indhold:

»Den, der er part i en sag, som er til behandling i den offentlige forvaltning, kan på ethvert tidspunkt af behandlingen forlange, at sagens afgørelse udsættes, indtil han har afgivet en udtalelse om sagen.

Stk. 2. Myndigheden kan fastsætte en frist for afgivelsen af den nævnte udtalelse.

...«

Den sag, som den sociale ankestyrelse havde under behandling, var en sag om eventuelt at se bort fra overskridelse af en klagefrist. Spørgsmålet for ankestyrelsen var nærmere, om der forelå særlige grunde til at se bort fra overskridelsen.

De havde i skrivelser af 8. juni 1984 som sådanne særlige grunde alene henvist til Deres klients sproglige ubehjælpssomhed og almindelige ukendskab til rekursystemet.

At den sociale ankestyrelse på dette grundlag ikke fandt anledning til at se bort fra overskridelsen af klagefristen giver mig for så vidt ikke anledning til bemærkninger.

De havde imidlertid fremsat en udtrykkelig anmodning om, at der ikke blev truffet afgørelse i sagen, før De havde sendt ankestyrelsen yderligere materiale.

Ankestyrelsen har set bort fra denne anmodning med henvisning til en vurdering af, at det materiale, der ville fremkomme, ville være uden betydning for afgørelsen af den sag, som ankestyrelsen havde under behandling.

Jeg finder ikke at have anledning til at gå nærmere ind på ankestyrelsens vurdering af betydningen for sagen af det bebudede materiale.

Det følger af bestemmelsen i offentlighedslovens § 12, at en myndighed ikke kan afvise (se bort fra) en fremsat anmodning om udsættelse med sagens afgørelse blot på grundlag af sin umiddelbare vurdering af de bebudede oplysningers betydning for den foreliggende sag. I nogle tilfælde kan det være hensigtsmæssigt og hensynsfuldt, at myndigheden meddeler den pågældende, at det bebudede yderligere materiale næppe vil kunne tillægges betydning for afgørelsen af sagen. Myndigheden har også mulighed for at fastsætte en frist for afgivelsen af en udtalelse.

Ankestyrelsen burde derfor ikke have truffet afgørelse vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt der kunne bortses fra fristoverskridelsen uden forinden at have kontaktet Dem, således at spørgsmålet om iagttagelse af offentlighedslovens § 12, stk. 1, havde været afklaret forud for ankestyrelsens afgørelse.

Jeg har gjort ankestyrelsen bekendt med min opfattelse.

Under hensyn til at ankestyrelsen efter at have været gjort bekendt med udtalelsen fra Bispebjerg hospital på ny har vurderet sagen, finder jeg ikke anledning til at foretage yderligere vedrørende den manglende iagttagelse af offentlighedslovens § 12, stk. 1.

Afgørelsen af, om der efter dagpengelovens § 54, stk. 5, bør ses bort fra overskridelse af ankefristen, beror på en skønsmæssigt præget vurdering, som jeg efter de regler og den praksis, der gælder for min virksomhed, ikke kan kritisere, medmindre der foreligger særlige omstændigheder.

Efter min gennemgang af sagen finder jeg ikke, at der foreligger sådanne omstændigheder, at jeg har grundlag for at kritisere den sociale ankestyrelsens afgørelse om ikke at se bort fra fristoverskridelsen.«